

ОПРАВДАННЯ ДИЗАЙНОВОЇ ТВОРЧОСТІ

Хмельовський О.,

Луцький державний університет

***Анотація.** Розглянуто фундаментальні засади творива, які визначають світогляд проєктантів життя загалом і дизайнерів зокрема. Сформульовані завдання, які оправдують україно-руський підхід у дизайнуванні – пошук національної модерної форми в усіх аспектах її прояву, в тому числі й у космополітичному.*

***Аннотация.** Орест Хмельовский. “Оправдания дизайнерского творчества”. Рассмотрены фундаментальные основы созидания, определяющие мировоззрение проєктантов жизни вообще и дизайнеров в частности. Сформулированы задачи, которые оправдывают украинно-русский подход в дизайн-проектировании – поиск национальной современной формы во всех аспектах ее проявления, в том числе и в космополитическом.*

***Annotation.** Orest Khmelevsky. “Acquittals of designer creation”. Fundamental bases of creation, determining the world view of proektantov life in general and designers in particular, are considered. Tasks are formulated, which justify Ukrainian-Russian approach in design-planning is search of national modern form in the vsskh aspects of her proyavleniya, including in cosmopolitan.*

Постановка проблеми. Творчість, незалежно від її спрямування, є передусім *проблемою сенсу людського існування*. Звідси наш розум черпає оправдання для власного буття у житті, адже, мабуть, недаремно кожен із нас народився.

Проблемне поле дизайну охоплює всі аспекти творчості, бо воно інтегрує сфери пізнання і практику формотворення середовища. Відтак, теорія дизайнування повинна дати відповіді про сенс творчості загалом і мистецької зокрема [1]. Більше того, не тільки дати відповіді, а утвердити їх фундаментальну основу, за якою кожен у науці прямуватиме до інтеграції смислів власних досліджень із смислами дизайну. Поза дизайном наука, філософія, мистецтво і тим більше релігія не можуть сформулювати фундаментальних основ пізнання сенсу творчості. Філософія в усі часи намагалася досягнути питання сенсу існування, але її потуги виявилися марними через відсутність фундаментальної методу пізнання [2].

Висловлюючись так, ми претендуємо на визнання за теорією дизайну методологічної основи пізнання і практики життєвляштування людства. Але для цивілізованої розмови про такі права і наміри нема поки що достатніх підстав – термінологічної визначеності і *ключових слів*. Ними є передусім ДИЗАЙН, ТВОРЧІСТЬ, ІСНУВАННЯ, СЛОВО *бог* – і Бог, БУКВАР-АЗБУКА, ЗНАК, СЕРЕДОВИЩЕ, КОМПОЗИЦІЯ – ФУНДАМЕНТАЛЬНИЙ МЕТОД ПІЗНАННЯ, КУЛЬТУРА, ЦИВІЛІЗАЦІЯ, ЛЮДИНА, ПРОЕКТУВАННЯ.

Досі *теорія дизайну* формувалася в понятійних лещатах смислів, об'єднаних висловом “технічна естетика”. Вони обумовлювали “радянський” погляд на дизайн як на засіб творення красивого й корисного в техніці [3]. З того часу наука зробила прорив у пізнанні, сформувавши теорію фізичного вакууму і теорію образотворення, які абсолютно змінюють поняття “картини світу” – творива [4]. Вакуум виявився за змістом таким, як це описує Біблія, формулюючи суть і сенс Закону Бог у буквальному значенні Слова [5].

Фундаментальність творива – Всесвіту, в якому людині належить творити, закладена першими словами Біблії: “На початку Бог створив Небо та землю” [Буття: 1.1]. Науковий зміст фундаментальності буття має зовсім не релігійну основу. Релігійність як ставлення і проникнення

людей методом віри й засобами медитаційної практики у велич і неосяжність такого буття-творива виникла значно пізніше після початку дії Закону Бог. Людство, не пізнавши Закон науково, продовжує словоблудити довкола пізнання, марнуючи час Культури – культу Ра – шляхом розумування про закони Природи і “закони економічно сталого розвитку”. Так нове коло розвитку завершується Закономірним актом знищення чергової цивілізації, яка не знайшла оправдання власній творчості. Це ж загрожує цивілізації четвертої раси – нам із Вами.

Звідси висновується *мета статті* – дати начерк авторського дослідження сенсу творива у Законі та сенсу творчості в стані “неЗаконного” існування людства, яке доросло до практики дизайну і нею намагається оправдати сенс тієї науковості світогляду, яка нав'язала себе людству після впровадження Арістотелем законів логічного пізнання, заперечивши Закон Бог, на позиціях якого стояв Учитель – Платон.

Суть божественної – за теорією фізичного вакууму Законом колороту-торсіону даної – дії на початку творення полягала і полягає щоразу, коли починається проєктування нового, в тому, що закладається диполь торової взаємодії двох складників. У Вакуумі позиціонуються два простори – континуальний (математично неозначений) і фізичний (математично означений), формуючи крученням ток-рух довкола абстрактних осей (ось і) – рис. 1.

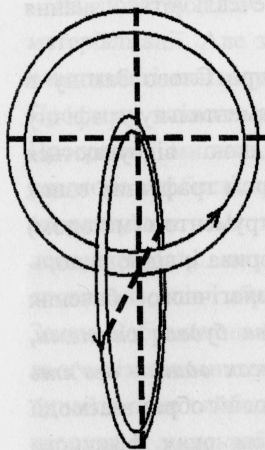

Рис. 1. 0-ось-і Композиції Світу в системі TOP (торсіон, “створив” “творчість”).

Аналогічно процес, із поправкою на метафоричність проектного висловлювання, відбувається в людському середовищі у процесі творення на всіх рівнях проявленості думки і дії – при осмисленні, висловлюванні, проєктуванні, втіленні, переосмисленні практики формотворення і діяльності, аналізу стану питання, композиціонуванні, виборі шляху становлення суспільства тощо.

Стосовно дизайну позиціонування доцільно розглядати з точки зору взаємодії двох станів проєктування – середовища,

усталеного попередниками, і середовища, яке ми хочемо створити. Узагальнивши всі відомі визначення дизайну, можемо ствердити, що в теорії позиціонуються дві світоглядні позиції – комерсантів від “свободи” масового споживання (субкультурна позиція) і сповідників свободи Духу (культурна позиція). Перші визначають *мету дизайну* як прибуток, інші – як співтворчість у полі божественного творива. І в першому і в інших випадках доказовості мети є надлишок аргументів. Принциповою відмінністю комерсантів-фарисеїв від сповідників Закону є володіння ними правом на диктат наукового знання в структурі світогляду. Відтак, з’являється можливість споживчої політики і втручання у суспільні процеси на всіх рівнях життєдіяльності. При цьому парадигма поняття дизайну залишається ефемерною, бо прихована в аббревіатурі слова, яку кожен трактує в міру власної спроможності. Тож передусім мусимо знайти істину в Слові, яке було “на початку”, а вже потім у слові “дизайн”.

Початок Слова Закону в Біблії означений двома поняттями – аббревіатурою “Бог” та композицією стану – “створив Небо і землю”. У наступній – п’ятій – книзі теорії образотворення автор детально розглядає композиційні особливості творива. Деяко з композиційного аналізу трипільських прототипів, які уречевлюють знання протоукраїнцями Закону, опубліковане [6].

Тут зупинимося тільки на азах мислення про Слово Закону в контексті композиції рис. 1, де проявлено фундаментальну графічну основу знаковості людського мислення, за якою відбуваються диспозиції всіх рівнів. Вона визначається характером графічних ознак руху-спокою простору, користуючись якими як інструментом (методом) можемо науково підходити до аналізу процесів творива і, відповідно, – творчості в Законі. Такими знаками образологічного бачення світобудови є *колові та прямолінійні осі, торова будова системи, прямі кути взаємодій, чи Слова мірності в межах один – дев’ять* тощо. У “тощо” ми передусім повинні бачити знаковий образ взаємодії континуального стану спокою Вакууму зі станом руху фізичного вакууму, сформований осями “православного хреста”. Прямолінійні осі (абстрактні) створюють уяву про площинну графіку об’ємної континуальності “Неба”, а колові (реальні) осі – про площинну графіку

об'ємно-просторового коловороту “землі”. Без знання цієї знаковості ніколи не зрозуміємо Слова Біблії, постулати християнства, діалектику, філософію творива і мистецькі засади пізнання образу.

Всі питання впираються в інтеграцію знань задля формулювання методу пізнання фундаментальності. І, диво, такий метод людству даний знаковою системою Букваря-Азбуки і методикою композиції, але ми його успішно, не без “творців” дизайну всіх епох, загубили [7]. Тепер належить у котре вникнути у суть поняття “дизайну”, адже ми його переважно замінюємо поняттям “проектування”. Розглянемо, чи це так належить.

Людський *задум* щодо зміни масового споживання товарів шляхом їх промислового виготовлення – речей, їх комплексів, середовища життєдіяльності в цілому – є *проектним підходом у мисленні*. Це ще не дизайн. Із ним ми зустрінемося тоді, коли для формулювання і втілення задуму використаємо методiku цілеспрямованого проектування – засоби: наукові, філософські та мистецькі. Релігійні засоби також могли б увійти в цей перелік, якщо б завдання на проектування передбачало досягання Свободи методом віри.

Прототипом для мислення у цій парадигмі є зображенні на рис. 1 – на початку Небо та земля були задумом – не мали речовинної матеріалізації. Але задум спирався на “твердість” основи – абстрактні властивості континуального вакууму, потенціал яких містить План і Програму втілень у твориво. Ось цього – даної Законом Плану і Програми – ми вже дві тисячі років не помічасмо, бо за формулою Бог уявляємо особистісне начало, релігійну суть якого науково не можемо впорядкувати. А по-мистецьки висловлюючись і образотворче демонструючи, не маємо достатніх, для переконливості масового споживача, слів і образів потрактувати Слово як знаками Бб+Оо+Гг даний Закон. Зображення богів мистецькими засобами також не вирішують цього пізнавального завдання вповні. Нашим попередникам залишалося винайти таке глобальне проектування, яке б оправдало божественність творива і людський шлях наукового “розвитку”. Тоді появилось це сакраментальне слово “дизайн”, яке стало для одних клятвою знайти рішення істинності творива, а для інших – науковою програмою закабалення “віруючих” – тих, хто йде на “повідку споживання”.

“Творці” такого стану пізнання четвертої цивілізації доклали надзусиль, щоб приховати від “Синів РУ” – слов’ян – даний їм *метод композиції* та інструмент її пізнання на всіх рівнях непрямої проявленості-проявленості простору і застосування у проєктуванні-дизайні, – Буквар-Азбуку. Кожна лінія у наших графемах письма – це образологічна форма (формула) зображення прямолінійності континуальних зв’язків та коловидності руху конкретної і абстрактної точки в системах матеріального світу. Нам, для формування мети наступного життя, треба відновити ці сакральні наукові знання предків (*див. праці автора*).

Є достатньо наукових та історичних підстав припускати, що творці слова “дизайн” знали методологічну силу Букваря-Азбуки, але прагнення панувати в свідомості й житті землян переважили. Нам був нав’язаний Алефбет-грецько-єврейське письмо, спотворене слов’янськими знаками, – Алфавіт, Абетка. На той час Кам’яна Могила, на стінах якої первісна Буквар-Азбука були висічені задовго до Єгипетської цивілізації, надійно приховала нашу першоСлівну присутність у Космосі. Щоб зрозуміти скоєне укладачами Біблії, мусимо проникнутися знанням світла букв Слова Бог у слові “створив”.

Знову звернемося до рис. 1. Осмислимо ідеї торування, знаючи змісти українських слів торець, торба, торг тощо. Образ тору найвдаліше серед символічних українських речей втілює торба. Торг – суспільне явище “ходіння колами” задля отримання взаємної вигоди.

Слово “торець” наближає нас до розуміння абстрактних (умоглядних) сутностей світобудови найближче. Воно означає поперечну грань предмета, наприклад, поперечний переріз лінії дерева-це точка, стовбура-круг, циліндра-коло.

Цю ж сутність треба застосувати до пояснення абстрактних знакових форм – у нашому випадку до осей тора. Отже, тор – це таке розташування “Неба та землі”, при якому центральні та колові осі їх просторів взаємно перетинаються під прямим кутом, *творячи знакову основу Слова, “що було споконвіку” і того, “що було на початку”* [Івана: 1.1].

Позначення торової суті взаємодій у Вакуумі Біблія озвучує Словом Бог. Дослідивши неповноту біблійного тлумачення Слова, теорію фізичного вакууму і методи пізнання, автор довів, що в результаті

торування відбувається структурування просторів за законами композиції. “На початку” настає момент такої диспозиції, коли тертям і крученням торсіону з’являється світло. Воно графічно творить знак Букваря і. Це дало підстави долучити до формули Закону приховану суть споконвічного Слова *бог* та знакову суть графеми Букваря і.

Рис. 2. Знак Закону “ого” (у Тринітті – “Рибі”).

Відтак, образологічна формула Закону це – *бог і Бог*, яка на площині зображається давнім трипільським знаком “Рибі” (рис. 2), а в українській знаковій ідеограмі – чиСловом бог (рис. 3). Вони є аналогами стану, зображеного на рис. 1, але розкривають сутності руху простору шляхом застосування букви *г* (глаголення). Ці знаки *осе* і *очевидно* зображають торування у Вакуумі, а решта графем Азбуки – торування у фізичному просторі подій, які ми здатні побачити і дослідити.

Торцеве розташування двох кіл у торі із взаємним проникненням одного в інше і “*особистою*” *свободою відносного щодо сталості континуальних зв’язків руху* вможливилось завдяки *створу*. Його графічний образ – розташування двох орієнтирів на одній лінії з оком спостерігача-легко побачити у суміщенні двох вертикальних осей тора (рис. 1). У результаті виникає перша логічна (невідома Арістотелю) ілюзія зміни числення – чотири радіуси кіл, сумішаючись, утворюють одну вертикальну вісь. Вона сумішає *три* просторові, стосовно горизонтального осьового ділення, відрізки в *один*. Тому “чотири” в Азбуці дає відповідь на питання: чо (му) три?

Без образологіки таке проникнення у знакову суть Вакууму немислиме. Але цього недостатньо для аналогічного мислення про такі ж процеси у суспільному становленні і, зокрема, у цілеспрямованому формотворенні – дизайні. Нам належить *перенести ідею створу зі стану Вакууму в стан фізичного і суспільного простору подій, де ця ідея набуває змісту створення*.

Отже, у суспільному процесі проектування майбутніх речових форм, людської сутності, середовища, устрою життя тощо є щось таке, яке вимірюється сутністю в Законі – розташуванням у створі

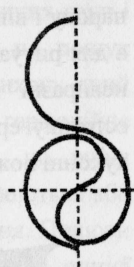

Рис. 3. Знак Закону “бог”.

(закономірне влаштування, композиційний лад), і є таке, що вимірюється розташуванням поза створом – незаконімірне, композиційне не впорядковане, не приналежне до культури конкретного народу, нації, не приналежне до Закону – Слова *бог* і Бог.

Наприклад, речові форми – ужиткові хатні речі – можуть бути створені за законами краси з використанням національних образів знання Закону (твори мис теці ва, які містять знакові сутності конкретного народу і використовуються не тільки для виконання споживчих функцій, а для ритуального використання – рис. 4), або речі можуть мати знаково невиразні форми космополітичного змісту і забезпечувати тільки естетику ергономічною вжитку – такими є, наприклад, звичні металеві кухонні ложки, вилки тощо, створені засобами дизайну.

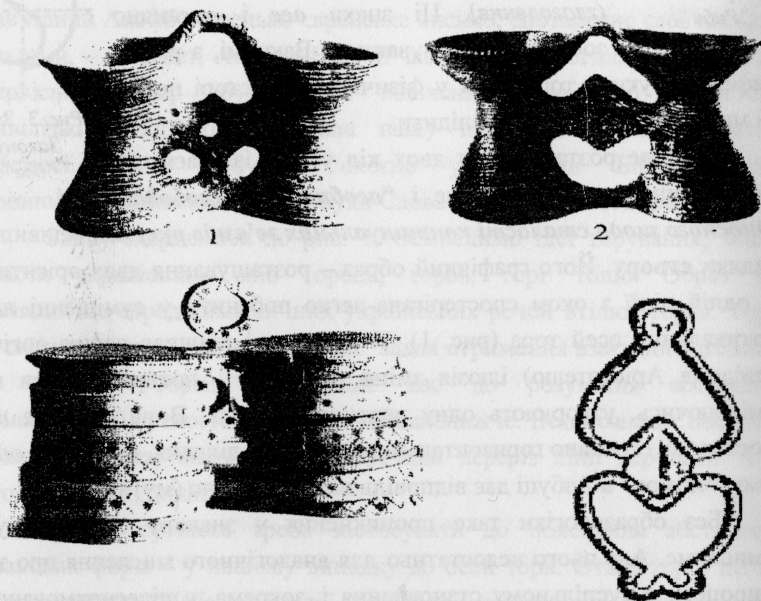

Рис. 4. Українські Знаки створення – символи Закону (*бог* і Бог – кардіоїди, торсіони-лійки, орнаментальні Стільники Вакууму тощо – в ужиткових формах: 1, 2 – трипільські Катеноїди Композиції (зображення за М. Відейко. Трипільська цивілізація. – К., 2003. Назви енергоінформаційних резонаторів – автора), 3 – Двійнята. Гуцульщина, XIX ст. (за “Державний музей етнографії та художнього промислу АНУРСР”.-К., 1975), 4 – фібула “Моління сидячи” (Пастирське городище, Черкащини – за М. Чумарною).

Зрозуміло, що у першому випадку знаково-символічно закономірні – мистецькі – форми виконують головну суспільну функцію оберегів Закону - зберігання сакрального знання і виховання національного (тобто в Законі) світогляду нащадків, а знаково невиразні ужиткові форми втілюють закономірності другого -дизайнового – порядку, суспільного космополітичного (позанаціонального) споживання.

Аналогічні приклади ми повинні бачити у суспільному становленні композиційних структур – сім'ї, родини, виробничих груп і колективів, держави тощо. Наприклад, створення сім'ї – це пошук почуттєвого та фізіологічного “створу” між чоловіком і жінкою, який забезпечує народження третього в Законі – дитини та їх гармонійне співіснування. Випадання із закономірності творення – це руйна стосунків, існування поза Законом. Так само ідеї створу втілюються або не втілюються на всіх інших рівнях суспільного проектування. Полюси проектування життя – втілення і руйнування Закону – це, з однієї сторони. Політика Космосу, а з іншої – космополітика. Якщо до цих понять застосувати ідеї національного дизайну, тоді він стане науковою основою проектування і втіленням Політики Космосу в суспільному формотворенні. Але досягнення людством такого стану – це божественний намір і наша мрія.

Отже, у цивілізації співіснують традиції Культу Ра, які створюють середовище оправдання творчості – національне виразні обереги Закону, і традиції культу Мамони (комерційної вигоди), які руйнують національне і нав'язують людству естетично-функціональне (космополітичне) перебування поза Законом. Так утверджується діалектика і утримуються передумови для різного дизайну.

На основі дослідження семіотичних змістів божественного творива легко зрозуміти суть творчості загалом і творення в практиці дизайну і мистецтва зокрема. Якщо ми терміном “дизайн” означуємо мистецький (художній) зміст зовнішнього вигляду товару, то не помиляємося. Якщо ж дизайном називаємо весь процес творення – від задуму через підготовку проектних матеріалів до виготовлення моделей і реалізації проектних форм шляхом промислового виготовлення, – то повинні назвати таку діяльність *дизайнуванням*. Цей термін охоплює проектування і методику формотворення в цілому. Якщо ж освітню

спеціальність називаємо “дизайн”, то маємо ствердити його парадигмальну освітню основу — понятійну, пізнавальну і, звичайно, політичну підоснову навчання. Тоді стануть очевидними названі вище підходи в меті освіти, які визначають протилежні світоглядні позиції – свободи масового космополітичного споживання і свободи національного Духу. Наразі маємо втілення в освіті принципів “наукового” пізнання – ніякого, які обстоюють і зумовлюють світогляд споживачів благ, тобто нав'язують процеси суспільного *вторення* потребам шлунку, що називається суспільним “прогресом”.

Щоб зрозуміти комерційно-світоглядний зміст дизайну як свободи масового споживання і через це – семіотику суспільного лексичного використання слова, треба проникнути у семантичний зміст слова “ДиЗайн”. Він передусім пов'язаний із означенням у грецькій мові ідеї “два” аббревіатурою “ди” (ді, діа), а також долученням до неї фінікійського змісту “зайн”, що перекладається як зброя. Отже, *дизайн* — це *подвійна зброя*.

Можна озвучити зміст слова й у контексті діалектичної суті творива: дизайн – це застосування єдності і протилежності двох складових Вакууму для формотворення штучного середовища життя. При цьому єдність і протилежність у суспільному сенсі, очевидно, повинні означати творення і руйнування созданого Законом. Адже те, що *создане* – *Словом* із 03 (*триединого коловороту*) *дане*, нам дане для творчості.

Отже, від напрямку проектування і результатів дизайнування залежатиме результат творення та його світоглядна дія. За Біблією, людина вибрала шлях пізнання, “вкусивши від забороненого плоду”, за яким усі розуміють яблуко. Але мало хто знає знакову символічність форми яблука та його дерева -кардіоїдний зміст коловороту Вакууму (*див. форму фібули нарис. 4*). “Вкушена кардіоїда” втрачає цілісність і не впізнається тепер переважною більшістю людей, а дослідники про неї навіть не здогадуються. Біблійна метафора спрямовує думки мислителів до сутності споживання і його “шлункових” потреб. Качан яблука – це благодатне поле для одурманювання споживачів споживчими якостями форм масового споживання.

Названі підходи до розуміння слова “дизайн” формують задану повноту змісту цього терміну. Вона й повинна стати передумовою для вибору світоглядних орієнтирів у освіті та у практиці проєктування – національного чи космополітичного. При цьому поняття “*проектної культури*”, яке протистоїть намаганням спотворити поняття “дизайн”, зобов'язує в усіх випадках дизайнування дотримуватися культурологічного підходу. Але культурологічне трактується не як сповідання і дотримання “культу Ра” — духовної суті пізнання світла Вакууму, а в сенсі оправдання досягнень науки. Наших предків за такої культурологічний підхід називали і продовжують називати до сьогодні язичниками-поганами. Цим смыслом затоптується знання “Синами Ру” - русинами – АЗ+буки.

Насправді, семіотичний зміст язичництва полягає, в приналежності до вибраного Азбукою народу. Тому РуСини – це АЗ+ичники! Європейські народи-спадкоємці грецького світогляду – це АЛЕФ+БЕТ+ники, АЛФА+ВІТ+ники, Абетники. Але утвердити у Культурі таке їх називання – це нижче гідності нашого. Словом Закону вибраного, народу.

Тепер ми це озвучуємо привселюдно для-того, щоб сісти за стіл переговорів і розпочати проектний процес порозуміння і покаяння з метою оправдання творчості кожного народу в Культурі та знаходження сенсу формотворення у субкультурі. Настав час єврейському народові, який сформував світоглядну основу космополітичного полюса світогляду європейців і християнство, вийти з підпілля і перестати боятися втратити власні вигоди та уповати на комерційну вигоду сенсу вигнаного, за Біблією, існування серед інших народів. Пора на покаяння, бо ми вже прийшли до межі, за якою настане або крах цивілізації, або початок гармонійного співіснування за Законом знаково-символічного життєтворення національних культур задля єдиної Культури.

Тільки культурам, які перебувають на полюсах проєктування світогляду землян – іудейській та українській, – відома образна і логічна (хрестовидна) суть спокою-руху Вакууму в усіх її значеннях, в тому чиСлі й християнському. І тільки тому наші звичаї є найповнішими образотворивними моделями суспільного і+снування – втіленими в

життя знаковими символами божественного Закону. Пора про це сказати світові, бо обом народам є чим гордитися. *Українській культуротворчості не потрібне оправдання – воно в Букварі-Азбуці та всіх смислах нашого народного національного буття. Таке оправдання потрібне представникам знакових систем письма, які неЗакономірно відображають сенси світобудови та і-снування.*

Однозначне застосування парадигми дизайну в цивілізації ХХІ ст. неможливе ні з комерційного погляду, ні з духовного. Бажання частини людства вибирати тільки духовний вектор розвитку, що було б бажаним і оправдало мету творення-співтворчості людей у полі божественного промислу, обмежені силою споживчих вартостей, втілених дизайнуванням у товари споживання. Вони – це продукти, в тому числі, й духовного поступу – мисле – і практичної діяльності щодо виконання біблійної Програми “впорядкування Землі”.

Поки Біблія – твір спадкоємців фінікійського світогляду і письма – не буде написана мовою повноти Закону – українською за формою і змістом, доти дизайнування як двоєдина зброя творення-руйнування блукатиме між двома світоглядними полюсами проектування задля комерційної вигоди і задля духовного осягання знання Закону. Тому залишатиметься поділ людства на споживачів “красивого-корисного” і на сповідників Свободи Духу. Останніх, хто “стане першими”, є небагато серед усіх народів, але вони визначають вектор духовного проектування і формують засади релігійності, освіти, формотворення середовища проживання і життя в Законі, протиставляючи себе **“вОРах у законі”** – тим, хто форму знаку Он бачить тільки за формою Рами-квадрата. Треба, щоб проектанти духовної Свободи створили інтегральну науку, яка об’єднає світоглядні основи дипольного проектування в Законі.

Так Культура долає бедлам “розвитку”. І нам, проектантам майбутнього власних дітей, належить переосмислити логічно вироблені-спроєктовані концепти-формули дизайнування, щоб не втратити орієнтирів і можливість оправдання творчості. У цьому контексті смисли оправдання дизайну лежать у площині національного – мови, формоутворення середовища, образів духовних сутностей власного Я, народу, ідеї нації, Політики Космосу.

Єврейський народ практикою стилю модерн і виживанням в умовах вигнання утвердив *космополітизм* власної нації і субкультуру нашого часу, використавши дизайн. Український народ повинен утвердити *Політику Космосу*, також використавши дизайн. Адже тільки український народ, незалежно від національної приналежності творців, володіє інструментом застосування фундаментальності Композиції для пізнання і творчості – Букварем Закону. І цю програму наш народ повинен, за Законом двоєдності, виконати разом із нашими-протилежними у диполі Вакууму сповідниками Закону – Синами Ру – русами, народом Азбуки Закону. Вони створили цивілізаційні форми буття народів Слова в субкультурі – російську, білоруську, болгарську, сербську тощо. Від правильного рішення цього завдання уможливиться божественний задум щодо становлення Землі у Дусі Свободи. І допомогти нам і собі у цьому зобов'язані народи Алефбету, від участі яких залежатиме часопростір наступної цивілізації.

На шляху рішення цього суперзавдання є мовна проблема в Україні, і вже потім – проблема споживчих ознак національної форми. *Поки в Україні не зрозуміють божественну природу Букваря-Азбуки, яку зберігає українсько-руська, а не спотворена Алфавітом російська мова, доти ми не станемо провідниками Свободи Духу на планеті. Тому питання двомовності в Україні – це питання життя поза Законом, тобто підтримування цивілізаційного колапсу культури Алефбет – “Бика в Домі”.*

Бог і бог, нехай буде воля Твоя!

Література

1. Кантор К. Красота и польза. – М., 1967.
2. Хмельовський О. Теорія образотворення. – Луцьк, 2000.
3. Хмельовський О. Композиція – фундаментальний стан вакууму, метод пізнання, образотворчості та формування середовища життя // Вісник Харківської державної академії дизайну і мистецтв: Мистецтво. Архітектура. – Харків, 2004. – № 3.
4. Хмельовський О. Теорія образотворення. – Кн. 2: образологіка системи бог і Бог. – Кн.3: Категорія образу. – Луцьк, 2002.
5. Хмельовський О. Трипільські біноклеподібні форми як знаково-речові прототипи етномодерного українського мислення // Фольклористичні зошити. – Луцьк, 2004. – Вип.7.
6. Хмельовський О. Буквар // Терен. – Луцьк, 2003. – 2004. – Ч. 2-5.
7. Шипов Г. Теория физического вакуума. – М.,1993; Косинов Н., Гарбарук В. Концепция физического вакуума – ключ познания мира// Фізичний вакуум і природа. – К.,1999.